

W. Dąbrowski, E. M.

Kronika : z życia izb adwokackich

Palestra 9/7-8(91-92), 134-136

1965

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

M. Jarosz, docent adw. J. Waszczyński, adw. J. Pruszyński, adw. K. Gorzuchowski, adw. I. Dogiel-Pionkowska, docent sędzia M. Leonieni, sekretarz redakcji „Palestry” adw. E. Mazur, adw. K. Chojnacki.

Dyskutanci poruszali b. ciekawy temat zeznań świadków-dzieci oraz wartości dowodowej zeznań kobiet w okresie pokwitania i przekwitania, jak również konieczność opracowania przez medycynę reguł dla oceny wartości zeznań świadków, podsądnych i stron.

Surowej krytyce poddano traktowanie dowodu ze świadków w praktyce naszego wymiaru sprawiedliwości. Zdaniem zabierających głos, niedostateczne jest przygotowanie teoretyczne kadr wymiaru sprawiedliwości w zakresie psychologii zeznań oraz zacofane są jeszcze środki techniczne, które służą do utrwalenia dowodu ze świadków. W związku z tym postulowano znaczne powiększenie ram wykładu zagadnień psychologii zeznań w kursie kryminologii na wydziałach prawnych uniwersytetów i położenie specjalnego nacisku na omawianą problematykę w programach szkolenia aplikantów sądowych, prokuratorskich i adwokackich oraz przeprowadzanie odpowiednich ćwiczeń seminaryjnych dla pracowników wszystkich pionów wymiaru sprawiedliwości i funkcjonariuszy MO. W zakresie środków technicznych dyskutujący uważali za niezbędne wprowadzenie nowoczesnych sposobów protokołowania zeznań, przede wszystkim maszyn do pisania, i szkolenie personelu pomocniczego w zakresie maszynopisania, a w dalszych perspektywach stosowanie stenografii czy magnetofonów. Podnoszono konieczność urządzania w sądach osobnych pokojów dla świadków.

Kilku dyskutantów podkreślało potrzebę nowych opracowań problematyki zeznań przez naukę lekarską i teorię prawa i konieczność powiązania jej ze sferą podświadomości. Zajmowano się też odpowiedzialnością osób popełniających przestępstwa pod wpływem alkoholu i prawidłowym uregulowaniem tej kwestii w projekcie nowego k.k.

Wszyscy bez wyjątku dyskutujący podkreślali celowość zamieszczenia artykułu dra J. Pionkowskiego w „Palestrze” uważając, że jego temat jest szczególnie aktualny i interesujący dla środowiska adwokackiego. Zebrani ocenili pozytywnie wysiłki Redakcji zmierzające do zamieszczania w piśmie materiału będącego przede wszystkim pomocą w praktyce zawodowej i odbiciem problematyki korporacyjnej. Postulowano zamieszczanie motywów ustawodawczych oraz danie miejsca na łamach pisma wypowiedziom czytelników na zasadach wolnej trybuny.

Spotkanie Redakcji „Palestry” z jej czytelnikami z terenu Izby łódzkiej uznać należy za interesujące i pożyteczne.

KAZIMIERZ CHOJNACKI

3. Z ŻYCIA IZB ADWOKACKICH

Izba bydgoska

1. W dniu 2 kwietnia 1965 r. odbył się w Izbie Adwokackiej w Bydgoszczy egzamin adwokacki, do którego przystąpiło 2 aplikantów oraz radca prawny.

W Komisji egzaminacyjnej wziął udział Prezes Sądu Wojewódzkiego w Bydgoszczy Wacław Żebrowski jako delegat Ministra Sprawiedliwości oraz adw. Witold Dąbrowski jako delegat NRA.

Egzamin z wynikiem pomyślnym złożyło dwóch aplikantów; radca prawny otrzymał ocenę niedostateczną.

2. W maju br. Rada Adwokacka w Bydgoszczy, na wniosek Zarządu Miejskiego

ZMS w Bydgoszczy, zorganizowała w Społecznym Ośrodku Prawnym poradnictwo bezpłatne dla członków Związku Młodzieży Socjalistycznej. Do udzielania porad prawnych zobowiązani zostali uchwałą Rady Adwokackiej z dnia 10.IV.1965 r. wszyscy adwokaci, zarówno wykonujący zawód adwokata, jak i pełniący funkcję radców prawnych.

Izba warszawska

1. Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej uchwałą z dnia 13 maja 1965 r. powołało komisję do spraw adwokatów-radców prawnych w składzie: przewodniczący — adw. W. Dąbrowski, członkowie — adw. W. Domino, M. Gersdorf, T. Jackowski, J. Kostrzewa, I. Liberadzki, T. Mierzejewski, A. Ratyński i J. Stopnicki.

W dniu 28 czerwca 1965 r. odbyło się pierwsze posiedzenie Komisji, na którym przemówienie wstępne wygłosił przewodniczący adw. W. Dąbrowski¹.

W dyskusji zabierali głos adw.: Gersdorf, Kostrzewa, Jackowski, Stopnicki, Liberadzki i Mierzejewski.

Dyskutanci poruszyli przede wszystkim zagadnienie przygotowywania do objęcia stanowiska radcy prawnego, podkreślając zarazem, że zarówno aplikacja arbitrażowa, która faktycznie trwa około 60 dni, jak i aplikacja sądowa, mimo że trwa znacznie dłużej, nie dają należytej znajomości tych wszystkich tematów, które są potrzebne przy wykonywaniu obsługi prawnej. Obie aplikacje zbyt jednostronnie traktują zagadnienie, szkoląc tylko w granicach swoich specjalności, bez jednoczesnego zwrócenia uwagi na to, że sprawy będące przedmiotem działania sądu czy arbitrażu, są tylko częścią zagadnień prawnych, jakie się załatwia w przedsiębiorstwie.

Również szkolenie aplikantów adwokackich — w ramach ustalonych przez rady programowe — w zakresie ustawodawstwa gospodarczego jest wprost żenująco niedostateczne i wykazuje, jak świadczy o tym praktyka egzaminów adwokackich, znaczne braki zdających.

Biorąc za podstawę jedność prawa socjalistycznego oraz jeden i ten sam cel szkolenia — należy dążyć do wspólnego ustalenia przez komisje arbitrażowe i rady adwokackie takich programów szkolenia, żeby aplikanci adwokaccy przechodzili częściowo szkolenie w okręgowych komisjach arbitrażowych, a aplikanci arbitrażowi żeby brali udział w szkoleniu aplikantów adwokackich.

Zwrócono również uwagę na brak kontaktów pomiędzy komisjami arbitrażowymi a radami adwokackimi, mających na celu omówienie takich zagadnień w obsłudze prawnej, które radom i adwokatom-radcom prawnym znane są dzięki długoletniemu doświadczeniu.

Podkreślono w czasie dyskusji, że nie należy zwracać uwagi na nomenklaturę „adwokat” czy „radca prawny”, lecz trzeba znaleźć właściwą treść przy wykonywaniu obowiązków związanych z zawodem i stanowiskiem.

Uznano za celowe stworzenie przy poszczególnych radach adwokackich odpowiedzialnych komórek organizacyjnych (komisje, koła itp.), które by umożliwiły nawiązanie kontaktów przez radców prawnych — adwokatów między sobą oraz między nimi a radami adwokackimi dla omawiania i załatwiania spraw związanych z obsługą prawną jednostek społecznych.

¹ Streszczenie przemówienia adw. Dąbrowskiego w formie artykułu zamieszczone jest w niniejszym numerze.

Przyjęto — jako całkowicie zasadne — zajmowanie się przez organy adwokatury sprawami adwokatów-radców prawnych, a więc tym samym pośrednio również i obsługą prawną jednostek gospodarki uspołecznionej, ponieważ członkami adwokatury jest stosunkowo duża grupa 1271 radców prawnych.

Po zakończonej dyskusji postanowiono:

- 1) nawiązać kontakt z komisjami arbitrażowymi;
- 2) powołać zespół w składzie: adw. Stopnicki, Gersdorf i Kostrzewa w celu opracowania zasad szkolenia adwokatów pragnących poświęcić się pracy w charakterze radcy prawnego;
- 3) powołać zespół w składzie: adw. Mierzejewski, Domino, Liberadzki w celu opracowania form współpracy adwokatów-radców prawnych między sobą oraz z radami adwokackimi.

W. DĄBROWSKI

2. Warszawska Rada Adwokacka zorganizowała w dniu 29.VI. br. z udziałem Podstawowej Organizacji Partyjnej PZPR oraz koła ZSL i SD spotkanie z adwokatami-aktywistami w pracy społecznej.

Na spotkanie nie mogli być zaproszeni wszyscy aktywiści pracy społecznej, gdyż Rada nie rozporządza odpowiednią salą, jednakże przez zaproszenie około 70 aktywistów-adwokatów dano satysfakcję i wyrażono uznanie wszystkim kolegom pracującym społecznie, ofiarnie i bezinteresownie.

Na spotkaniu byli obecni również przedstawiciele sądownictwa i prokuratury, współpracujący z adwokatami w pracy społecznej.

Referat na temat „Adwokat w pracy społecznej” wygłosił Przewodniczący Komisji Fracy Społecznej przy Warszawskiej Radzie Adwokackiej — adw. Wiesław Pisarski.

Po sprawdzeniu okazało się, że nie ma takiej organizacji społecznej, nie ma takiej akcji doraźnej czy stałej, w których by adwokaci nie brali aktywnego udziału. Podkreślono, że adwokatura warszawska w ubiegłej kadencji Sejmu miała 2 kolegów posłów; obecnie ma jednego. Ponadto kilku kolegów zostało wybranych do rad narodowych, a 100 adwokatów pracowało aktywnie w różnych komisjach rad narodowych minionej kadencji.

Szczególnie ofiarnie i aktywnie pracowało b. wielu kolegów przy wyborach ławników oraz w czasie ostatnich wyborów do Sejmu i rad narodowych.

Podziękowanie i uznanie w imieniu Rady przekazał dziekan adw. Z. Skoczek.

Spotkanie zakończyło się czarną kawą w b. serdecznej i ciepłej atmosferze.

E.M.

3. W dniu 11 czerwca br. w siedzibie redakcji „Palestry” odbyło się zebranie dyskusyjne z udziałem aplikantów adwokackich Izby warszawskiej, którzy zdawali egzamin adwokacki na sesji egzaminacyjnej w maju br.

Zebranie było poświęcone omówieniu form szkolenia aplikantów adwokackich.

W zebraniu wzięli również udział Wiceprezes NRA adw. Tadeusz Gierzyński oraz wicedziekan Warszawskiej Rady Adwokackiej adw. Jerzy Egierszдорff.

Wynikiem zebrania poświęcony jest osobny artykuł, zamieszczony w niniejszym numerze „Palestry”.